

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îndrăznește să rămâi
Carly Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PHILLIPS, CARLY

Îndrăznește să rămâi / Carly Phillips

trad. din lb. engleză: Larisa Din - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6025-1

I. Din, Larisa (trad.)

821.111

CARLY PHILLIPS

Îndrăznește să rămâi

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA
București
2020

capitolul 1

Sunt femeii cărora le iese din prima. Reușesc să ia decizii bune, să aleagă un bărbat bun, să exceleze la capitolul viață. Meg Thompson, pe de altă parte, reușise cumva să ajungă însărcinată și singură. Totuși, nu regreta copilul care creștea în pântecul ei și, de acum încolo, era hotărâtă să ia doar decizii bune.

Își luă din dulap perechea preferată de blugi, reuși să-i tragă peste șolduri și încercă, în zadar, să se închidă la nasturi. Iritată, se întinse pe pat și încercă să tragă de pantaloni, dar nu avu sorți de izbândă. Se foi pe pat, își supse burta și încercă din nou, pentru ca, în cele din urmă, să ofteze frustrată.

- Weekendul trecut cum de mă cuprindeau? se întrebă ea, dezbrăcându-se de blugi și aruncându-i necăjită pe jos.

Își coborî privirea pe abdomenul încă plat și își puse mâna pe burtă.

- Cum se poate să-mi întoarcă viața peste cap ceva ce nici măcar nu pot să văd sau să simt încă?

Și cum se făcea că deja își iubea atât de tare copilul acela care creștea în ea?

Îi vibră telefonul, semn că cineva îi trimisese un mesaj, așa că îl verifică.

Lizzy: Ești gata?

Meg oftă. Elizabeth Cooper, prietena ei cea mai bună, urma să ajungă în zece minute pentru o ieșire cu fetele.

Sau, în viziunea lui Lizzy, o ieșire la agățat și ultima șansă a lui Meg să aibă parte de o aventură fierbinte, fără limite, înainte să înceapă să i se vadă sarcina și să nu se mai gândească la altceva decât la faptul că urma să devină mama. Cu toate că era dispusă să iasă în oraș, Meg nu avea nici cea mai mică intenție să agațe un străin pentru o aventură de-o noapte. Era hotărâtă să nu mai aibă de-a face cu bărbați neserioși. Mike era ultimul dintr-o lungă serie de alegeri neinspirate. Așa că nu doar că nu avea încredere în ea însăși când venea vorba de sexul opus, dar nici nu mai conta. Nu avea de gând să mai caute un bărbat care să o definească sau care să o facă fericită.

- Nu-i așa, dragul meu? zise ea, ducându-și mâna la burtică, după care merse să-și caute în dulap o pereche de colanți cu talie largă.

Meg și prietena ei merseră la Mel's, un local popular după orele de birou și în weekenduri. Era un bistro slab luminat, cu un cuptor pe lemne și grătar pe terasa din spate, cu mese din lemn de mahon închis la culoare și un bar vesel unde obișnuia să se adune lumea. Lui Meg îi plăcea la nebunie locul acela.

Îi făcu semn chelnerului, iar acesta veni la masa lor.

- Cu ce vă servesc?

Celelalte fete își comandară băuturi alcoolice, după care chelnerul cel arătos veni să îi ia comanda lui Meg.

- O apă plată cu lămâie, te rog.

- Nu te joci, spuse el, făcându-i cu ochiul, notându-și comanda în carnețel.

- Am fost aleasă să fiu șoferul în seara asta, zise Meg, cu zâmbetul pe buze, ceea ce nu era o minciună.

Poate că Lizzy fusese cea care venise să o ia cu mașina, dar Meg avea să fie cea care să o ducă acasă.

Aruncă o privire în jurul ei, la celelalte fete pe care le ignorase în tot acest timp în favoarea fostului ei, un prăpădit și, din păcate, tatăl copilului ei. Le era profund recunoscătoare că îi erau acum alături, pentru că Meg avea un obicei prost să uite de prieteni în favoarea bărbaților. Bărbați de la care tânjea iubirea și acceptarea pe care nu îi primise din partea tatălui ei, pe care abia dacă și-l amintea. Meg oftă și își odihni bărbia în palme. Amintirile ei din copilărie erau presărate de șirul lung al iubiților mamei ei, care obișnuiau să se perinde prin viața ei.

Mama ei reușise să își formeze un tipar pe care, fără să-și dea seama, Meg și-l însușise. Începuse prin a se arunca în brațele lui Dylan Rhodes, singurul bărbat bun din viața ei. El fusese iubitul ei în liceu și ancora ei, asta înainte ca Dylan să plece la facultate și să se despartă de ea. După aceea, Meg începuse să copieze preferințele în materie de bărbați ale mamei sale, alegând bărbați care, mai devreme sau mai târziu, nu făceau altceva decât să profite de pe urma ei.

Din fericire, ea și Dylan se reîntâlniseră în urmă cu câțiva ani, după ce se mutaseră amândoi înapoi în Miami, doar că Meg ajunsese să se bazeze prea mult pe Dylan, în loc să stea pe picioarele ei. De-abia după ce Dylan se îndrăgostise până peste cap de o altă femeie, Meg ajunse să-și dea seama că nu putea să mai continue să fie atât de dependentă de el. Dylan era prietenul ei, dar acum era soțul Oliviei Dare. Iar Meg era hotărâtă să devină o femeie independentă. Și să facă lucrurile ca la carte.

- Meg? La ce te gândești? întrebă Lizzy, trezind-o din visare.

Meg tresări, speriată.

- Scuze, eram cu gândul în altă parte.

Re= După fața ta, nu e de bine, zise Lizzy, cu capul într-o parte, cu buclele ei blonde alunecându-i pe umăr. Ești bine? o întrebă ea, uitându-se lung la ea cu ochii aceia câprui, preocupați.

Meg zâmbi și spuse:

- Cum nu se poate mai bine. Mă gândeam doar la toate schimbările pe care le-am făcut până acum și pe care vreau să continui să le fac în viața mea. Și că mă bucur că am ieșit cu voi, spuse ea, pe un ton sincer.

- Și noi ne bucurăm că ai venit, zise Lizzy.

Chelnerul veni la masă cu băuturile lor. Meg luă o gură ce apă, alinându-și gâtul uscat.

- Ei bine, e limpede că te-ai schimbat în bine. Pur și simplu radiezi, spuse Lizzy.

- E de la hormonii de sarcină, mormăi Meg.

- Nu, vorbesc serios. Arăți minunat, insistă prietena ei.

- Mulțumesc, spuse Meg, zâmbindu-i.

Allie Mendez, secretara de la școala la care lucra Meg, a treia femeie din gașca lor, își băgă telefonul în geantă și veni mai aproape de ele, ca să se alătore conversației.

- Poate că ar fi bine să rămân și eu însărcinată pentru că Lizzy are dreptate. Arăți minunat.

- Ba eu cred că aveți nevoie de ochelari, zise Meg, roșie în obraji.

- Nu cred, mai ales dacă e să mă iau după reacțiile tipilor de la masa vecină. Uită-te! Cel blond pur și simplu te soarbe din priviri! exclamă Lizzy, entuziasmată.

Ah, nu! Atâta îi trebuia lui Lizzy, o țintă, și avea să petreacă toată seara încercând să o împingă pe Meg în brațele lui.

- Sunt sigură că se uită la una dintre voi și nu la tipa gravidă, îmbrăcată în colanți.

Cele două prietene obișnuiau să întorcă toate privirile, Lizzy cu părul ei blond, iar Allie cu tenul ei măsliniu și curbele apetisante.

- Înseamnă că nu te-ai uitat în oglindă înainte să ieși din casă, îi spuse Allie, încruntată.

- Vai de mine! Vine încoace. Nu uita! Ai tot dreptul să ai parte de o ultimă noapte de pasiune înainte să ți se întorcă viața cu susul în jos, spuse Lizzy, împingând-o de la spate.

- Nu vreau, mormăi Meg. Dacă arată bine, una dintre voi ar trebui să...

- Bună seara, domnișoarelor, spuse bărbatul, sprijinindu-și brațul pe spătarul scaunului lui Meg.

- Salut! chițai Lizzy.

- Eu și prietenii mei am vrea să vă invităm la un pahar, spuse el, vorbind către toate trei, dar fără să-și ia ochii de la Meg.

Meg scutură din cap și spuse:

- Stăteam de vorbă despre ceva impor...

- Ne-ar face mare plăcere, i-o tăie Allie.

- Putem să venim lângă voi? continuă el, făcând-o pe Meg să se întrebe dacă individul acela era prost, neatent sau pur și simplu arogant.

Drept răspuns, Lizzy își trase scaunul de lângă Meg, făcându-i loc bărbatului să se așeze. Așa că acesta își trase scaunul și veni la masa lor, alături de prietenii lui.

Meg le împunse din priviri pe prietenele sale.

- Dă-i o șansă, îi șopti Lizzy la ureche.

Rob, Mark și Ken, se prezentară ei. Ken era cel de lângă Meg, care semăna exact cu o păpușa Barbie cu același nume, cu părul și tenul lui deschise la culoare. Chiar și dacă Meg ar fi fost interesată de o aventură de-o noapte, nu ar fi ales un tip arătos, căruia îi plăcea să vorbească

numai despre el. Nu-i plăcea nimic la el, mai ales felul în care o atingea. amenii și cărți

O mângâie pe spate, iar Meg se încordă și își îndreptă spatele, după care își trase scaunul în direcția opusă.

Cum, necum, Ken se apropie din nou de ea, lipindu-și piciorul de piciorul ei.

Era gata să plece acasă, doar că prietenele ei păreau să se simtă bine în compania celorlalți bărbați și nu voia să le strice seara purtându-se nepoliticos față de Ken. Cu toate că nu avea de gând să plece cu el, era hotărâtă să se poarte frumos.

- Cu ce te ocupi? o întrebă el.

- Predau la o grădiniță.

El se uită lung la ea, cu ochii verzi, încadrați de gene lungi.

- Cât de... curajos din partea ta.

- Nu-ți plac copiii? întrebă ea, pe un ton sec.

- Nu-mi doresc să-i am prea curând, zise el. Dar presupun că ai un plan de pensie bun, nu? întrebă el, întorcându-se la subiectul care îi făcea plăcere.

Ken lucra la bursa de investiții, așa că începu să-i povestească lui Meg toate felurile prin care ar putea să economisească bani investind în cele mai bune afaceri. Ale lui, bineînțeles.

Meg își ascunse un căscat în palmă, iar când vezica o informă că era timpul să meargă la toaletă, aproape că răsufală ușurată.

- Mă scuzați, merg să mă... împrăpățez puțin. Mă întorc imediat, spuse Meg, ridicându-se de la masă, iar Ken nu ezită să o ajute și să-i tragă scaunul.

Allie îi întâlni privirea și șopti, încântată:

- Ce cavaler!

Meg abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap.

- Te aștept aici, îi spuse Ken, în timp ce ea se îndepărtă.

- Nu e cazul, spuse ea, mai mult pentru sine, îndreptându-se spre toaleta de la capătul restaurantului.

Rămase mult timp la toaletă. Își verifică telefonul, se dădu cu balsam pe buzele uscate și se spală de două ori pe mâini, totul în încercarea de a-și amâna întoarcerea la masă.

Când se întoarse la masă, se apropie de Lizzy și îi șopti la ureche:

- Eu plec. Nu mă simt în stare. Scuze. Crezi că poți să conduci până acasă?

- Sigur. N-am băut mai nimic. Dar pot să plec cu tine.

- Nu e nevoie, zise Meg. Pare că merge bine cu Mark.

O să chem un Uber.

- Pot să te duc eu cu mașină, spuse Ken.

Abia atunci Meg își dăduse seama că bărbatul se ridicase de pe scaun și că le auzise vorbind.

- Nu-i nevoie. Rămâi, distrează-te. Pur și simplu, nu mă simt bine, zise ea, ceea ce era o minciună, dar tot era mai bine decât să-i spună: „Dispari, nu sunt interesată“.

În mod ironic, dat fiind că, până nu de mult, Meg ar fi fost mai mult decât fericită să vadă până unde putea să meargă cu un tip care să-i acorde un minim de atenție. Poate că bebelușul ei chiar începuse să o schimbe, transformând-o într-o femeie mai încrezătoare și mai atentă, cu gusturi mai bune la bărbați.

- În cazul ăsta, chiar nu ar trebui să pleci singură, spuse Ken, apucând-o de braț.

Nici vorbă! Meg îl împunse cu privire și zise:

- Dă-mi drumul!

Cum se făcea că întotdeauna reușea să atragă doar nenorociți? se întrebă ea, încercând să se sustragă fără să țipe la el sau să cheme pe cineva.

Lizzy sări de pe scaun chiar în clipa când nenorocitul îi dădu drumul lui Meg și o voce familiară îi răsună în ureche:

- Dacă mai pui vreodată mâna pe ea, va trebui să-mi dai socoteală mie.

Scott Dare intră în barul Mel's și îl găsi pe fratele său, Tyler, așteptându-l la bar. El și Tyler obișnuiau să iasă la un pahar în Mel's în acele puține seri în care Scott nu era la datorie. Scott era polițist, doar că momentan fusese pus pe tușă, după ce încălcase un ordin direct și se aventurase într-o situație de criză fără întăriri. Toate regulile acelea începuseră să-l irite, simțind că meseria sa nu-i mai aducea aceeași satisfacție ca altă dată. Abia aștepta să iasă în oraș cu fratele său.

Scott dădu paharul de bere pe gât, fără să stea pe gânduri.

- Serios acum, ce e cu tine? În afară de faptul că te plictisești, îl întrebă Tyler.

- Nu ți se pare îndeajuns asta? replică Scott.

Aruncă o privire în jurul lui, oprindu-se asupra unei mese cu trei femei pe care nu le observase mai devreme. Printre cele trei se număra și un chip bine cunoscut. Brusc, plictiseala se risipi.

De fiecare dată când o vedea pe Meg Thompson, întregul său trup se trezea la viață, astă seară mai mult ca niciodată. Nu putea să-și dea seama de ce. Era o fată cu păr șaten, nimic ieșit din comun. O mătase cafenie care aluneca până la umeri, doar că zări și câteva șuvițe într-o nuanță sexy de blond-roșcat, sub lumina aceea roșiatică. Iar ochii căprui, pe sub genele lungi, emanau o vulnerabilitate pe care era limpede că ea încerca din greu să o ascundă. Tocmai puterea aceea a ei era lucrul

care îl fascina cel mai tare pe Scott. Faptul că era gata să înfrunte de una singură o situație care ar fi făcut alte femei să se piardă cu firea.

Doar că Meg era diferită de celelalte femei pe care le întâlnise până atunci. Și cât se poate de diferită de fosta lui soție.

- Le cunoști? îl întrebă Tyler, făcând semn spre masa lor.

- O cunosc pe brunetă.

Scott se ridică de pe scaun... doar ca să constate că un tip blond i-o luase înainte.

Individul se apropie de Meg, iar Scott se încruntă, forțându-se să ia din nou loc la masă și să-i privească în tăcere.

- Cine e? întrebă fratele lui.

- Meg Thompson, e prietenă cu Dylan.

- Ah. Liv mi-a povestit despre ea. Țin minte că se temea că Meg avea să reprezinte o problemă pentru ea și Dylan, dar în cele din urmă, au ajuns să fie prietene.

- Da, despre ea este vorba, spuse Scott.

- Și presupun că s-a întâmplat ceva între voi dacă nu reușești să-ți iei ochii de la ea, nu-i așa? spuse Tyler, împungându-l cu cotul.

- Așa e. Ba nu. La naiba, mormăi el, încercând să-și explice reacția.

Din clipa în care o întâlnise pentru prima oară și o văzuse atât de mică și neajutorată pe un pat de spital, după ce aproape că pierduse sarcina după o altercație cu fostul ei iubit, Meg reușise să îl cucerească. Nici măcar faptul că era însărcinată nu reuși să-l oprească din drum. Și, având în vedere situația lui, era exact genul de lucru care ar fi trebuit să-l bage în sperietți. După povestea cu Leah, nu se mai implicase în nici o relație serioasă.

El fusese cel care îi luase declarație lui Meg și tot el o ajutase să obțină un ordin de restricție. Ba chiar fusese într-atât de neghiob, încât să se ofere să o ajute, să fie alături de ea, doar că ea nu se arătase deloc interesată.

Nici de ajutorul lui. Nici de el ca bărbat.

În ultimele săptămâni, fusese nevoit să o vadă la câteva petreceri organizate de Olivia și de Dylan, ba chiar dăduseră nas în nas și la supermarket. O invitase la cină, se oferise să-i fie prieten. Totuși, în ciuda chimiei extraordinare dintre ei, Meg îl refuzase.

Alți doi tipi li se alăturară la masă, astfel încât toate cele trei femei erau acum însoțite. Iar Scott se enervă din cale afară. Se vedea pe fața lui.

- Liniștește-te, îi zise Tyler care, îl loc să-l ia peste picior, îl bătu ușor pe umăr.

Scott oftă. Știa prea bine că nu era locul lui să-și dea cu părerea despre ce făcea Meg. Sau cu cine.

Își comandă un pahar de Patrón și se mulțumi să facă ce făcea mai bine. Să stea cu ochii pe ea de la distanță. Răsufală ușurat când, după un timp, își dădu seama că nu părea câtuși de puțin interesată de individul acela. Cu toate că era limpede după limbajul trupului că nu voia să fie atinsă, netrebnicul acela nu părea dispus să o asculte.

- O să-i sparg capul dacă nu se potolește, mormăi Scott.

Tyler ridică din sprâncene și spuse:

- Mai întâi Ian și acum tu? Chiar aveți de gând să mă lăsați singurul burlac din familia Dare?

- Meg mi-a dat clar de înțeles că nu e interesată. În plus de asta, cine se gândește la căsătorie? Nu uita că am mai trecut odată prin asta și am ajuns la divorț. Nu am de gând să repet povestea, îi reaminti Scott fratelui său.

La cei 29 de ani ai săi, Scott renunțase la visul acela stupid. Leah reușise să-i întoarcă lumea cu susul în jos, și era de mirare că, doi ani mai târziu, reușise să se pună pe picioare.

Nu avea de gând să-i spună fratelui său că Meg era însărcinată, căci era sigur că Tyler nu s-ar fi dat în lături să-l ia peste picior. Cu toate că nu avea dreptate să o facă. Doar că nu avea rost să se certe pe seama asta.

- Îmi pare rău, mormăi Tyler, vizibil jenat.

Scott nu era tocmai sigur dacă se referea la divorțul său, la motivul care dusese la divorț sau la faptul că Meg nu era interesată de persoana lui. Cert era că rămăsese cu orgoliul rănit.

Meg se ridică de la masă și se îndreptă spre toalete, iar Scott răsufală ușurat pentru prima oară de când o văzuse acolo.

- Ai de gând să te duci după ea? îl întrebă Tyler.

- Nu.

- Nu-ți stă în fire să te lași păgubaș când îți dorești cu adevărat ceva.

„Ai dreptate“, își spuse Scott. Cu toate acestea, nu se ridică de la masă, ci rămase la pândă.

Când Meg se întoarse la masă, se apropie de una dintre prietenele ei și îi șopti ceva la ureche. Cele două femei rămaseră puțin de vorbă, după care, dintr-odată, individul acela care stătuse toată seara lipit de ea se apropie de ele. Urmă un schimb de replici care nu păreau tocmai prietenoase.

După care individul o apucă pe Meg de braț. În clipa aceea, Scott țâșni de pe scaun și se opri în spatele lui Meg. Parfumul ei delicat îi învălui toate simțurile, dar nu-și luă o clipă ochii de la tipul acela care refuza să-i dea drumul.